

henhold til renteforsikringsloven), foreslås det i *stk. 2*, at afgiften ikke kan fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Afgiftssatsen på 30 pct. er fastsat under hensyntagen hertil.

Følge forslaget skal der svares afgift i alle tilfælde, hvor et lejebindingsbeløb frigives på grund af dødsfald, konkurs eller tvangsakkord. Det er således uden betydning, om den afgiftspligtige opfylder de sædvanlige betingelser for indkomst- eller formueskattepligt. Der er herved taget hensyn til, at afgiftspligten i mange tilfælde ville blive uden praktisk betydning, såfremt de almindelige regler om skattepligtens ophør ved død og om beskatningen af dødsboer skulle anvendes. Der skal også svares afgift, selvom den pågældende ikke har bopæl eller ophold her i landet, der begrundet skattepligt.

I lighed med, hvad der gælder for renteforsikringer m. v., foreslås det, at lejebindingsinstituttet (evt. banken eller sparekassen) skal beregne afgiften og tilbageholde (indeholde) denne ved udbetalingen af det frigivne bindingsbeløb. *Stk. 3-5* indeholder nærmere regler om afgiftsbeløbenes indbetaling til statskassen, om ansvaret for indeholdelserne og om eventuel tvangsinddrivelse.

I § 14 D tillemper de gældende regler om klage i skattesager. Det er dog næppe sandsynligt, at de forholdsvist enkle afgiftsregler kan give anledning til mange klager fra de afgiftspligtige.

Bestemmelserne i § 14 E om afgiftsprovenuets fordeling mellem staten og kommunerne er udfærdiget i samråd med indenrigsministeriet. Bestemmelserne svarer i princippet til renteforsikringslovens § 10.

Til nr. 5.

Under folketingets behandling i foråret 1966 af et lovforslag om ændring af lov om oprettelse af en landsskatteret og om tilsynet med skatteligningen m. v. (landsskatteretsloven) drøftedes muligheden for at give skatterådene udenfor København og Frederiksberg adgang til at tage en ansættelse op til fornyet (anden) behandling. I den betænkning, som blev afgivet af det pågældende folketingsudvalg den 5. maj 1966, er herom anført, at finansministeren har givet tilsagn om at tage spørgsmålet op til overvejelse, når forslag til ændring af ligningsloven fremsættes.

I overensstemmelse med dette tilsagn foreslås der som § 32 C gennemført regler, hvorefter skatterådene udenfor København og Frederiksberg kan tage en tidligere foretagen skatteansættelse op til fornyet behandling og ændring. Efter forslaget er det dog et vilkår, at behandlingen og den ændrede ansættelse sker indenfor den frist, der i henhold til

ligningslovens § 32 B gælder for tilendebringelse af skatterådets arbejder, d. v. s. inden udløbet af november i det år, hvor skatten ansættes, eller inden udløbet af den forlængede frist, der for det pågældende skatteråd med hjemmel i nævnte lovbestemmelse måtte være fastsat af finansministeren.

Efter de gældende regler er der i København og Frederiksberg en ordning med 2. behandling af klagesager ved skatterådet. Der er her tale om en obligatorisk ordning i den forstand, at skatteyderne har *ret* til at begære skatterådets 1. afgørelse optaget til fornyet behandling i skatterådet, ligesom en sådan 2. behandling må være sket, før skatterådets ansættelse kan påklages til landsskatteretten.

I modsætning hertil vil det efter de foreslåede regler for landets øvrige skattekrede være overladt til hvert skatteråd selv at tage stilling til, om en skatteansættelse, som skatterådet tidligere har foretaget, skal optages til fornyet prøvelse. En ordning svarende til den, der findes i København og Frederiksberg, måtte befrygtes at medføre for stor belastning for landets øvrige skatteråd til skade for disse skatteråds almindelige arbejdsopgaver. Hertil kommer, at den forskellige tilrettelæggelse af ligningsarbejdet i hovedstadsområdet og det øvrige land bevirker, at der udenfor København og Frederiksberg ikke kan antages at være samme behov for at tillægge den enkelte skatteyder *ret* til at begære sin skatteansættelse optaget til fornyet behandling af skatterådet. En obligatorisk 2. behandling som betingelse for, at der kan klages til landsskatteretten, kunne i mange tilfælde af skatteyderne føles besværlig og unødvendig.

Man har derfor foreslået de nye regler formuleret således, at skatteyderne som hidtil kan påklage skatterådets 1. ansættelse direkte til landsskatteretten. Der vil dog ikke være noget til hinder for, at et skatteråd, efter at klage til landsskatteretten måtte være indgivet, optager sin ansættelse til fornyet behandling og ændring, forudsat at dette kan ske inden udløbet af den ovenfor omtalte frist for tilendebringelse af skatterådets arbejder. Sker sådan genoptagelse, løber der en ny 4-ugers frist for klage til landsskatteretten, regnet fra det tidspunkt, hvor der er givet skatteyderen underretning om resultatet af den fornyede behandling.

Efter forslaget skal det ikke være en betingelse for et skatteråds fornyede behandling, at skatteyderen — ved klage til landsskatteretten eller ved henvendelse til skatterådet — har gjort indsigelse mod skatterådets 1. ansættelse. Det må dog antages, at en genoptagelse af sagen for skatterådet i praksis ofte vil ske i anledning af henvendelse fra skatteyderen. Hvis en skatteyder overfor skatterådet